

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Komínkovou ve věci

žalobce: J. L., narozený X,
bytem X
zastoupen JUDr. Martinem Soukupem, Ph.D.,
advokátem se sídlem Římská 2575/31a, 120 00 Praha 2,

proti

žalovanému: Krajský úřad Plzeňského kraje, IČ 70890366,
se sídlem Škroupova 1760/18, 306 13 Plzeň,

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 3. 2021, č. j. PK-DSH/3007/21,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Výše označeným rozhodnutím žalovaného bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Plzně, odboru správních činností, oddělení dopravních přestupků ze dne 3. 8. 2016 čj. MMP/186330/16, kterým byl žalobce uznán

vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. e) bod 1. zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění do 18. 9. 2016, pro porušení § 3 odst. 3 písm. a) téhož zákona, za což mu byla uložena pokuta 25000,-Kč a zákaz řízení všech motorových vozidel na 12 měsíců a náhrada nákladů řízení.

2. Žalobce v žalobě namítal podle ustanovení § 20 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích (platného v době údajného spáchání přestupku) nelze přestupek projednat, uplynul-li od spáchání přestupku jeden rok. Podle ustanovení § 29 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky, dochází k zániku odpovědnosti za přestupek uplynutím promlčecí doby. Podle § 30 téhož zákona, je délka promlčecí doby 1 rok počínaje dnem následujícím po spáchání přestupku. Žalobce se nemůže ztotožnit se závěrem odvolacího orgánu, že k zániku odpovědnosti nedošlo, zejména za stavu, kdy ke spáchání údajného přestupku došlo dne 1.5.2016, první pravomocné rozhodnutí ve věci bylo ze dne 10.10.2016 a běh lhůt, zejména délku projednání v rámci správního soudnictví, nijak nemohl ovlivnit. Nemůže jít k tíži žalobce, že žalovaný procesně pochybil a vydal dne 10.10.2016 již zrušené rozhodnutí (č.j. DSH/123444/16), kdy v rozporu se zákonem odvolání žalobce jako opožděné odmítl. Žalobce musel veškerými procesními prostředky hájit svá práva, když Krajský soud v Plzni svým rozsudkem č.j.: 17 A 102/2016-58 potvrdil, že odvolání opožděné nebylo, stejně jako tak učinil Nejvyšší správní soud rozsudkem č.j.: 5 As 82/2018-48. Dále dle ustanovení § 20 odst. 3 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, nelze přestupek projednat, uplynuly-li od spáchání přestupku dva roky. Dle názoru žalobce bylo úmyslem zákonodárce stanovit maximální lhůtu pro možné projednání spáchaného přestupku, neboť s plynutím času ztrácí spáchaný přestupek svou společenskou škodlivost a nutnost jeho stíhání slábne. Je taktéž na místě se zabývat účelem uložené sankce v podobě zákazu řízení v délce 12 měsíců, která dle napadeného rozhodnutí nabývá právní moci 5 let od údajné spáchaného přestupku, její přiměřenosti a souladem se zásadou právní jistoty. Jak žalobce uváděl ve svých předchozích podáních, z oznámení o přestupku sepsaného na místě silniční kontroly mimo jiné vyplývá, že žalobce dne 1.5.2016 v době okolo 12:55 v Plzni, na vozovce pozemní komunikace ulice Dlouhá, v prostoru u domu č. 43, řídil motorové vozidlo tov. Zn. Citroën Jumpy, RZ: X, ačkoli je veden jako neřidič a má platnou blokaci řidičských oprávnění. Žalobce se na tiskopise vyjádřil slovy: „Jsem si vědom, že ŘO mám řádně vrácené rozhodnutím soudu v Táboře. Na základě tohoto výroku jsem absolvoval autoškolu a po úspěšném zakončení jsem si šel vyzvednout ŘO pro možnost řízení vozidel. Součástí spisové dokumentace je rovněž úřední záznam zakročující hlídky PČR ze dne 20.5.2016, ze kterého mimo jiné vyplývá, že řidičský průkaz nebyl žalobci ze strany hlídky PČR zadržen. Žalobce dále uvádí, že řidičský průkaz drží oprávněně, podmínky pro jeho vydání splnil a je držitelem řidičských oprávnění pro skupiny A, B, C, E, T, M, absolvoval řádné přezkoušení v autoškolě, tedy úspěšně složil písemnou i praktickou zkoušku, dokladem tohoto je i skutečnost, že disponuje právě předmětným řidičským průkazem. Žalobce byl nejen dne 1.5.2016 při kontrole ze strany Policie České republiky informován, že je držitelem platného řidičského oprávnění, a byl tedy v dobré víře, že je oprávněn řídit vozidlo a jako takový být účastníkem silničního provozu. V případě, kdyby tomu tak nebylo, zcela jistě by se žalobce zdržel řízení vozidel, aby nepostupoval v rozporu se zákonem. Žalobce nesouhlasí s názorem žalovaného a je přesvědčen, že nemůže nést důsledky chybné evidence správního orgánu, ze které údajně vyplývá, že si o vrácení řidičského průkazu nepožádal a ani nebyl tento odevzdán v souladu s výzvou k odevzdání řidičského průkazu Magistrátu města České Budějovice ze dne 6.12.2013. Výzvu k odevzdání řidičského průkazu lze považovat jako nedoručenou a

ani nemohlo dojít k fikci doručení. Vada doručení zde jde dle názoru žalobce k tíži správního orgánu, nikoli jeho. Žalobce dále poukazuje na skutečnost, že se dle usnesení Okresního soudu v Táboře ze dne 3.12.2015, vedeném pod sp.zn. 13 T 40/2013-192 ve zkušební době podmíněného odsouzení na základě rozsudku Okresního soudu v Táboře ze dne 29.8.2013 vedeného pod č.j. 13 T 40/2013-82 osvědčil. Okresní soud v Táboře neshledal žádné podmínky ani porušení povinností ze strany žalobce, které by zabránilo vydat rozhodnutí o tom, že se ve zkušební době osvědčil. Žalobce má za to, že pokud mu bude tímto napadeným rozhodnutím odebráno řidičské oprávnění, je to naprosto nepřiměřené jeho pochybení. Žalobce nespáchal žádný závažný přestupek (např. požití alkoholu, návykové látky, odjetí z nehody, neposkytnutí pomoci, atd.), za který se ukládá sankce zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 12 měsíců. Žalobce se již ponaučil z dřívějšího zákazu činnosti a sankce zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel je pro něj přímo likvidační.

3. Žalovaný ve vyjádření k žalobě navrhl její zamítnutí s tím, že argumentace uvedená v žalobě se prakticky shoduje s odvolacími námitkami, se kterými se žalovaný řádně vypořádal v napadeném rozhodnutí, na svých závěrech též plně setrvává. Z listinných podkladů jednoznačně vyplývá, že ke dni silniční kontroly, tedy ke dni 1. 5. 2016 žalobce držitelem řidičského oprávnění nebyl. Tento závěr má jednoznačnou oporu v podkladech rozhodnutí a správní orgán I. stupně tento závěr v přezkoumávaném rozhodnutí řádně odůvodnil, kdy uvedl: „K tomuto správní orgán uvádí, že obviněnému byl zadržen řidičský průkaz od 17. 5. 2012 do 15. 5. 2013. Dne 15. 5. 2013 také obviněnému skončil zákaz řízení spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel. Jednalo se o zákaz řízení spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel 2/3 uložený Magistrátem města České Budějovice pod č.j. D 3170.1 /12-SE, kterým byla také současně uložena finanční sankce ve výši 25.000,- Kč. Rozhodnutí nabylo právní moci dne 15. 5. 2013. Dne 15. 5. 2013 bylo rozhodnutím Magistrátu města České Budějovice pod č.j. D 3170.2/12-SE upuštěno od zbytku sankce zákazu řízení spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel a řidičský průkaz byl obviněnému vrácen. Všechny tyto skutečnosti jsou rovněž zaznamenány v evidenční kartě řidiče, ze které současně vyplývá, že obviněný také před tímto pozbyl řidičská oprávnění dne 21. 4. 2012 na základě bodového hodnocení. Správní orgán nezpochybňuje vyjádření obviněného, že by mu byla řidičská oprávnění vrácena a že sankci uhradil. Obviněný řidičská oprávnění ale opětovně pozbyl dne 20.11.2013, kdy mu byl uložen Okresním soudem Tábor, č.j. 13 T 40/2013-82 ze dne 29. 8. 2013 trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 12 měsíců, přičemž dne 26. 6. 2014 došlo k podmíněnému upuštění od výkonu zbytku trestu zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel. Poté již obviněný řidičská oprávnění do současné doby zpět nezískal. Ve vyjádření obviněný tak, ať vědomě nebo nevědomě, spojuje dvě rozdílné protiprávní jednání v jedno, jak je i z časového sledu těchto zápisů zřejmé. Nad to je i z rozsudku Okresního soudu Tábor, č.j. 13 T 40/2013-82 zřejmé, že tímto nebyla obviněnému uložena finanční sankce, ale byl odsouzen k trestu odnětí svobody v délce 4 měsíců, přičemž výkon trestu byl podmíněně odložen na zkušební dobu v délce 2 let. Skutečnost, že obviněný absolvoval v minulosti přezkoušení v autoškolě a žádal o vrácení řidičských oprávnění, také není zpochybňována, ale tato je z časového hlediska řazena na dobu po vyhodování, neboť dle platné právní úpravy by bez absolvování přezkoušení v autoškolě řidičská oprávnění dne 15. 5. 2013 zpět nezískal. Že je následně dne 20. 11. 2013 opět pozbyl, byl nadto vyrozuměn Magistrátem města České Budějovice přípisem ze dne 6. 12. 2013, kdy byl současně také vyrozuměn, že po vykonání

trestu zákazu řízení motorových vozidel musí požádat o vrácení řidičského oprávnění v souladu s ustanovením § 102 zákona o silničním provozu.“ Žalovaný se s vyjádřenou úvahou plně ztotožnil, přičemž správní orgán I. stupně při rozhodování nevycházel toliko ze skutečnosti, že žalobce neuposlechl výzvy k odevzdání řidičského průkazu, nýbrž z výše uvedených podkladů, navíc dotčená výzva mu byla doručena do vlastních rukou, jak dokládá doručenká této písemnosti založená ve spisu, přičemž nic nenasvědčuje tomu, že by nebyla doručena přímo jemu, jak žalobce tvrdí, když podpis na doručence je zjevně vizuálně shodný s ostatními podpisy žalobce ve spise. V této souvislosti žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 2. 2012, č. j. 8 As 97/2011 - 38, který na věc plně dopadá. Žalobce se omezil na tvrzení, že podpis na doručence není jeho, aniž by např. uvedl, o čí podpis by se mělo jednat, jak si dotyčný mohl zásilku za něj převzít, jak je možné, že podpis na doručence je vizuálně shodný s podpisem žalobce apod. Nad rámec výše uvedeného žalovaný v napadeném rozhodnutí dodal, že pro posouzení toho, zda byl žalobce držitelem řidičského oprávnění či nikoliv, není stěžejní to, zda mu skutečně byla doručena výzva k odevzdání řidičského průkazu a zda jej odevzdal, neboť řidičský průkaz je pouhým osvědčením o řidičském oprávnění. Řidičská oprávnění řidič pozbývá již okamžikem, kdy je mu pravomocně vysloven trest zákazu činnosti, nikoliv až v okamžiku, kdy mu je doručena výzva k odevzdání řidičského průkazu. Z hlediska existence řidičského oprávnění je tedy otázka odevzdání řidičského průkazu právně bezvýznamná. V napadeném rozhodnutí se žalovaný řádně vypořádal i s argumentem žalobce, že byl mylně Policií ČR opakovaně ubezpečen, že je držitelem řidičského oprávnění a na svoji argumentaci se žalovaný plně též odkazuje.

4. V replice žalobce trval na stanovisku, že došlo k zániku odpovědnosti za přestupek uplynutím promlčecí doby, což opřel o závěr č. 154 ze zasedání poradního sboru ministerstva vnitra ke správnímu řádu a správnímu trestání ze dne 12. 5. 2017, podle něhož promlčecí doba podle zákona o odpovědnosti za přestupky nepředstavuje lhůtu k provedení úkonů v řízení, ale časový úsek, s jehož uplynutím je spojen zánik odpovědnosti za přestupek.
5. Žalobu soud neshledal důvodnou.
6. Žalobce v žalobě především namítá, že podle jeho názoru došlo k zániku odpovědnosti za přestupek z toho důvodu, že od spáchání přestupku do právní moci rozhodnutí o něm uplynulo celkem 5 let. Tato námitka nebyla soudem akceptována, neboť žalovaný v napadeném rozhodnutí podrobně a správně odůvodnil běh promlčecích lhůt v daném případě a dovodil, že k zániku odpovědnosti uplynutím doby dosud nedošlo.
7. Podle § 20 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění účinném do 31. 7. 2016 „přestupek nelze projednat, uplynul-li od jeho spáchání jeden rok.“
8. Podle § 20 odst. 2 téhož zákona „běh lhůty pro projednání přestupku podle odstavce 1 se přerušuje zahájením řízení o přestupku, jakož i vydáním rozhodnutí o přestupku, jímž je obviněný z přestupku uznán vinným; je-li prvním úkonem v řízení vydání příkazu o uložení pokuty, přerušuje se běh lhůty jeho doručením.“
9. Podle § 20 odst. 3 téhož zákona „přerušením běhu lhůty pro projednání přestupku podle odstavce 1 začíná běh nové lhůty pro projednání přestupku; přestupek však nelze projednat, uplynuly-li od jeho spáchání dva roky.“

10. Podle § 30 písm. a) a § 30 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, v aktuálně platném znění promlčecí doba činí 1 rok.
11. Podle 30 odst. 3 uvedeného zákona „Byla-li promlčecí doba přerušena, odpovědnost za přestupek zaniká nejpozději 3 roky od jeho spáchání.“
12. Podle § 41 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění účinném v době spáchání přestupku i ve znění aktuálně účinném „stanoví-li zvláštní zákon ve věcech přestupků, kárných nebo disciplinárních nebo jiných správních deliktů lhůty pro zánik odpovědnosti, popřípadě pro výkon rozhodnutí, tyto lhůty po dobu řízení před soudem podle tohoto zákona neběží“.
13. V napadeném rozhodnutí žalovaný uvedl, že podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 9. 2018, č. j. 2 Afs 10/2018 - 45 „účelem § 41 s. ř. s. je pozastavení běhu příslušné lhůty pro případné další využití jejího zbytku, přičemž části lhůty uběhlé před zahájením soudního řízení a po jeho skončení se sčítají (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2008, č. j. 1 Afs 9/2008 - 59). Stavení je přitom třeba vztáhnout jak na lhůty subjektivní, tak i na lhůty objektivní (rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 12. 2005, č. j. 1 Afs 130/2004 - 90, a ze dne 31. 5. 2012, č. j. 9 Afs 72/2011 - 218, publ. pod č. 2676/2012 Sb. NSS). Vzhledem ke koncepci správního soudnictví, které je vybudováno na zásadě jednoinstančnosti, se v řízení před správními soudy stavení lhůt aplikuje vícekrát. V případě zahájení řízení před krajským soudem se běh lhůty ze zákona staví poprvé. Po pravomocném ukončení řízení před krajským soudem běh prekluzivní lhůty pokračuje, a to až do případného doručení kasační stížnosti. Nejvyššímu správnímu soudu. Podle usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 9. 2011, č. j. 8 Afs 29/2011 - 78, publ. pod č. 2746/2013 Sb. NSS, se stavení lhůt podle § 41 s. ř. s. uplatní i na řízení o kasační stížnosti, a to bez ohledu na to, s jakým výsledkem skončilo řízení před krajským soudem. Zruší-li Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu a věc mu vrátí k dalšímu řízení, stavení lhůt v takovém případě trvá až do pravomocného ukončení (nového) řízení před krajským soudem.“
14. Žalovaný v napadeném rozhodnutí správně vycházel z toho, že k přestupku došlo 1. 5. 2016. Tímto okamžikem začala běžet jednoletá lhůta podle § 20 odst. 1 starého zákona o přestupcích i dvouletá lhůta pro projednání přestupku podle § 20 odst. 3 téhož zákona. K přerušení běhu jednoleté lhůty došlo dne 13. 6. 2016 doručením oznámení o zahájení řízení, přičemž tímto dnem začala běžet lhůta nová. K dalšímu přerušení jednoleté lhůty došlo 4. 8. 2016 vydáním (vypravením) nyní přezkoumávaného rozhodnutí o přestupku. Tímto dnem začala opět běžet nová jednoletá lhůta. Dne 11. 10. 2016 bez vlivu na běh lhůt nabylo právním mocí prvé rozhodnutí zdejšího správního orgánu o odvolání, kterým bylo odvolání odvolatele zamítnuto jako opožděné a které bylo následně rozsudkem Krajského soudu zrušeno. Dne 3. 11. 2016 podal odvolatel proti prvému rozhodnutí zdejšího správního orgánu žalobu, čímž bylo zahájeno řízení ve smyslu § 32 soudního řádu správního. V tento okamžik došlo na základě § 41 soudního řádu správního k zastavení běhu jednoleté i dvouleté lhůty pro projednání přestupku. Obě lhůty opět začaly běžet až dne 28. 2. 2018, kdy nabyl právní moci rozsudek Krajského soudu v Plzni č. j. 17 A 102/2016 - 58, kterým bylo prvé rozhodnutí zdejšího správního orgánu zrušeno. 13. 3. 2018 pak došlo k novému stavení běhu lhůt, když byla Nejvyššímu správnímu soudu doručena kasační stížnost zdejšího správního orgánu proti uvedenému rozsudku Krajského soudu v Plzni. Lhůty opět začaly běžet dne 15. 2. 2021, kdy nabyl právní moci rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 5 As 82/2018 - 48, přičemž obě lhůty běží doteď. Z výše

uvedeného je patrné, že dvouletá lhůta podle § 20 odst. 3 zákona o přestupcích dosud neuplynula, neboť plynula od spáchání přestupku dne 1. 5. 2016 do podání správní žaloby dne 3. 11. 2016, dále pak od právní moci rozsudku Krajského soudu v Plzni dne 28. 2. 2018 do 13. 3. 2018, kdy byla podána kasační stížnost. Poté lhůta opět běžela od 15. 2. 2021 dosud. Celkově tedy z dvouleté lhůty uplynulo necelých 8 měsíců. Neuplynula ani lhůta jednoletá podle § 20 odst. 1 zákona o přestupcích, neboť ta byla naposledy přerušena dne 4. 8. 2016 vydáním nyní přezkoumávaného rozhodnutí o přestupku, přičemž v tento okamžik začala podle § 20 odst. 2 a 3 uvedeného zákona běžet lhůta nová. Tato nová lhůta tedy běžela od 4. 8. 2016 do podání žaloby dne 3. 11. 2016, dále pak v mezidobí od právní moci rozsudku Krajského soudu do podání kasační stížnosti, tj. od 28. 2. 2018 do 13. 3. 2018 a posléze od právní moci rozsudku Nejvyššího správního soudu dne 15. 2. 2021 do současnosti. Z jednoleté lhůty tedy dosud uplynulo pouze cca necelých 5 měsíců.

15. S uvedeným hodnocením běhu promlčecích lhůt v daném případě ze strany žalovaného se soud ztotožnil, považuje je za přezkoumatelné a správné. K zániku odpovědnosti za přestupek z důvodu uplynutí lhůt dosud nedošlo, po dobu soudního řízení lhůty v souladu s § 41 s. ř. s. neběžely.
16. Ani žalobní námitce možné nepřiměřenosti uložené sankce zákazu řízení motorových vozidel v délce 12 měsíců soud nepřisvědčil, neboť od uložené sankce nelze upustit a současně obě sankce byly žalobci uloženy na samé spodní hranici zákonné sazby. Sankce pokuty a zákazu činnosti se za dotčený přestupek ukládá obligatorně podle ust. § 125c odst. 8 zákona o silničním provozu, ve znění do 18. 9. 2016 (aktuálně ust. § 125c odst. 9 téhož zákona) který stanoví, že od uložení sankce za tento přestupek nelze upustit.
17. K tvrzení žalobce, že byl ke dni 1. 5. 2016 řádným držitelem řidičského oprávnění, neboť bylo rozhodnuto, že se osvědčil, soud uvádí, že touto námitkou se zabývaly oba správní orgány a správně vyhodnotily, že se jednalo o zcela jiné časové období, v rámci kterého žalobce vykonal trest zákazu řízení motorových vozidel. Žalobci byl zadržen řidičský průkaz od 17. 5. 2012 do 15. 5. 2013. Dne 15. 5. 2013 bylo rozhodnutím Magistrátu města České Budějovice pod č.j. D 3170.2/12-SE upuštěno od zbytku sankce a řidičský průkaz byl obviněnému vrácen.
18. Žalobce řidičská oprávnění ale opětovně pozbyl dne 20.11.2013, kdy mu byl uložen Okresním soudem Tábor, č.j. 13 T 40/2013-82 ze dne 29. 8. 2013 trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 12 měsíců, přičemž dne 26. 6. 2014 došlo k podmíněnému upuštění od výkonu zbytku trestu zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel. Žalobce sice správně poukázal v žalobě na skutečnost, že se dle usnesení Okresního soudu v Táboře ze dne 3.12.2015, vedeném pod sp.zn. 13 T 40/2013-192 ve zkušební době podmíněného odsouzení na základě rozsudku Okresního soudu v Táboře ze dne 29.8.2013 vedeného pod č.j. 13 T 40/2013-82 osvědčil, nicméně toto osvědčení nepředstavuje samo o sobě vrácení řidičského oprávnění.
19. O opětovném pozbytí řidičských oprávnění ke dni 20. 11. 2013 byl žalobce vyrozuměn Magistrátem města České Budějovice přípisem ze dne 6. 12. 2013, kdy byl současně také vyrozuměn, že po vykonání trestu zákazu řízení motorových vozidel musí požádat o vrácení řidičského oprávnění podle § 102 zákona o silničním provozu. O vrácení řidičského oprávnění žalobce nepožádal, tudíž ho opětovně nemohl nabýt. Výzva byla žalobci doručována dne 16.12.2013, je na doručence podpis žalobce a z ničeho nevyplývá,

že by neměla být takto výzva řádně doručena. Nejednalo se o fikci doručení a žalobce ani neuváděl, že či proč by měl podpis na doručence patřit někomu jinému.

20. Nadto doručení této výzvy má pouze význam deklaratorní, žalobce pozbyl řidičské oprávnění již právní mocí rozsudku o uložení trestu zákazu řízení všech motorových vozidel.
21. S ohledem na veškeré výše uvedené skutečnosti soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) zamítl (výrok č. I. rozsudku).
22. Žalobce neměl ve věci úspěch a úspěšnému žalovanému nevznikly náklady nad rámec běžné úřední činnosti. Žádný z účastníků tak nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 věta první s. ř. s.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno, který o kasační stížnosti rozhoduje. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni (§ 12 odst. 1, § 102, § 106 odst. 2 a 4 s. ř. s.).

Plzeň 29. října 2021

Mgr. Jana Komínková v.r.
samosoudkyně